

L'ESPURNA

Franqueig concertat

Menys espectacularitat a la reraguarda i més ajuda al front

Segona Epoca. Any II. Núm. 88

Girona, divendres, 26, de febrer de 1937

EDICIÓ DE LA TARDA

PORTANTVEU DEL P. O. U. M. A LES COMARQUES GIRONINES

Cal defensar les conquestes de la Revolució, de les quals sols poden ésser-ne garantia els organismes nascuts de la pròpia Revolució

Abans d'ahir, el nostre Comitè Executiu publicà un assenyat manifest, puntualitzant la posició del P. O. U. M. en la qüestió de l'Ordre Públic a Catalunya.

Situats en la pendent de la claudicació, és ben probable que el projecte anti-proletari elaborat pel Conseller del ram esdevindrà d'absoluta vigència en breu termini.

Fa poques setmanes que el Govern antirrevolucionari de València refonia totes les organitzacions de seguretat interior—Guàrdia Nacional, Assalt, Vigilància, etc.—en un sol cos armat. L'objectiu fou ben clar: bandejar les Milícies de Reraguarda, autèntic producte de la Revolució.

Les conseqüències, francament adverses per a la causa treballadora, no s'han pas fet esperar.

Dilluns passat, el Comitè Regional de la C. N. T. del Centre, publicava una enèrgica advertència a les autoritats, comminant-les al cessament de la persecució començada per les forces d'ordre públic contra els treballadors confederats.

El portantveu anarquista amenaçava les autoritats amb una ofensiva enèrgica, i els feia present que no es resignarien a jugar un rol de víctima.

Nosaltres, per la nostra part, farem, un raonat retret als camarades de la C. N. T. L'esmentat decret contrarrevolucionari fou obra del reformisme; però de no haver comptat amb l'aprovació del Govern, de tot el Govern!, no hauria pas aparegut als fulls de la Gazeta. I al Govern, la C. N. T. hi està representada per quatre Ministres!

Sols el nostre partit, i especialment, els heroics camarades de la secció madrilenya feren sentir la veu d'oposició revolucionària en front les temptatives del menxevisme i de la petita burgesia, coalitzats per tal d'estrangular la Revolució Socialista. La veu del P. O. U. M. a la Regió del Centre, solament aconseguiren emmudir-la clausurant la impremta de "El Combatiante Rojo", el primer portantveu publicat a les trinxeres, i arrabassant-li, com en els millors temps del bien negre, la seva gloriosa emissora.

El P. O. U. M. ultra lamentar vivament aquesta cursa de concessions mortals a la burgesia, té, per altra part, la consciència ben neta i ben tranquil·la d'haver fet tota mena d'esforços i a tot hora per tal de mantenir ben alta i ben dreta la bandera del Socialisme.

El projecte català que comentem, és la segona edició del decret valencià, les conseqüències del qual estan patint, avui els camarades de la C. N. T. del Centre.

L'alligonorada virtut de la Gazeta llevantina no pot pas restar sense eficàcia positiva. Fer el sord, entossudir-se a no veure les coses, fóra una posició suïcida.

Cal reaccionar, i prompte.

Cal enfrontar-se amb la conxorxa reformista, fent-li entendre que no hi haurà, a Catalunya, altre cos d'Ordre Públic que les Milícies de Control, a les quals és de justícia s'hi adhereixin els individus autènticament revolucionaris procedents de les antigues organitzacions coercitives.

Cal defensar les conquestes de la Revolució, de les quals sols poden ésser-ne garantia els organismes nascuts de la pròpia Revolució.

mantenint digne la seva personalitat?

La mestra, dona que tal volta ha topat amb els prejudicis dels nostres homes, es sent mig engelosida d'un pervindre que albira ple de comprensió, de respecte, de veritable amor. No dubta pas del futur. Té fe en les consignes pedagògi-

ques que la revolució ha portat a l'escola.

El bell ideal de l'amor que moltes portem dintre, serà un dia de realitat. Correspon gaudir-lo a les generacions que neixen, que es forgen sota la bandera de les reivindicacions. Doncs no és reivindicar l'amor, atorgar-li llibertat?

ELS VALORS DEL P. O. U. M

ANTONIA ADROHER

Com a corollari d'un joc que no pertany a la meua ploma posar en relleu, el P.O.U.M. deixa la Conselleria de Cultura del Govern Municipal de Girona.

Seria un excés de modestia en aquest moment de virada del Consistori gironí, silenciar l'obra magnífica portada a cap en la Conselleria de Cul-

tura, regentada per un representant del P.O.U.M. com seria també una ingratitud no destacar-hi el treball intens esmerçat per l'ex-consellera la nostra Antonia Adroher, fidel i activa intèrpret de les orientacions del nostre Partit en aquesta delicada matèria de la Cultura, fonament primordial per a (Segueix a la pàgina 2)

CRÒNICA DIÀRIA

"Ha mort en unes maniobres?..."

No és patrimoni exclusiu del poble madrileny aquella condició temperamental que ells anomenen *soçarroneria*. També els alemanys saben fer bromes incisives. Sembla que ja és popular a Alemanya, quan hom parla d'algu que ha mort, de fer la pregunta següent: "Ha estat en unes maniobres?..."

Centenars i centenars de baixes han tingut els contingents de tropes regulars alemanyes i italianes, que Hitler i Mussolini han tramès a Espanya per tal d'assaltar les riqueses dels nostres sòl i subsòl i martiritzar, amb la crueltat refinada que els és característica, als treballadors de la península.

Si els desgraciats soldats italians i alemanys que per la raó de la forga han invadit el nostre país, poguessin decidir lliurement llurs destins, no farien pas una guerra que no senten ni comprenen, ni es veurien insultats pel club de "no intervenció" que sarcàsticament, els anomena "voluntaris".

També els imperialistes anglesos procuren enganyar a la consciència mundial amb la faula ridícula, demostrativa que les forces mercenàries que ocupen part del sòl ibèric, estan integrades per "voluntaris". El diputat del partit Laborista d'Anglaterra, Mayor Atlee, explanà, dies enrera, una interpel·lació al seu Govern en la Cambra dels Comuns, en el curs de la qual denuncià que en les darreres setmanes desembarcaren en distints ports d'Espanya, molts milers d'italians i alemanys destinats als rengles dels rebels. I afegí que els tals contingents estaven compostos de tropes regulars, i no de voluntaris, com fan veure que

creuen els il·lustres senyors greus del comitè o club de "no intervenció".

En absència de Mr. Eden, va contestar la interpel·lació lord Cramborne, el qual, sense enrogir de vergonya, afirmà que, oficialment, els desembarcats a que alludia el líder laborista eren voluntaris que acudien al camp facciós per espontani impuls.

Entre conservadors i laboristes produïren un fenomenal tumulte com poques vegades s'havia pogut presenciar al Parlament anglès. Crits, insults, cops de puny damunt els pupitres i altres excessos de la rica gamma que s'estila en aquests llocs.

Les mares dels soldats alemanys han vingut a aclarir la situació. Cansades de rebre comunicats del Ministeri de la Guerra del Reich que diuen invariablement: "el vostre fill ha resultat mort en accident casual durant unes maniobres militars", han organitzat una sèrie de manifestacions de protesta a Berlín, a Baviera i a moltes altres ciutats del Nord i de la Baixa Alemanya. Particularment, a Düsseldorf la manifestació revestí caràcters impressionants. Milers i milers de dones, resistint les càrregues brutals de la policia, desfilaron pels carrers de la ciutat ostentant grans pancartes on s'hi llegia: "Volem que ens retornin els nostres fills".

Heus ací com les mares alemanyes i també les italianes, no comparteixen l'opinió d'aquells senyors greus, encarcerats i vestits de negre, que a Londres representen la farsa de la "no intervenció".

Joan QUER

G U I O

L'amor en la societat futura

Contemplant l'espectacle de la collectivitat infantil, dintre l'escola, s'ocorren al mestre mil reflexions que es tradueixen sovint en inquietants interrogants. El fet que veiem avui aplegats nois i noies, estimula la nostra intel·ligència i la nostra sensibilitat. Hom pregunta quina serà la sort d'aquesta generació, que presenciem enjogassada i feliç. Sovint les com-

panyes mestresses somriuen, contentes i optimistes, davant la bella harmonia que presideix les relacions del nen i la nena, sobretot, en la primera infància. Aquests minyons que han inaugurat el període escolar sota la influència de la coeducació, gaudiran ja tota la vida dels seus beneficis. Emociona contemplar la parellita que alterna sovint el plor i la rialla, sempre

amics, però; sempre oferint el sublim espectacle de perfecta camaraderia.

La nena que jugà joiosa i feliç amb el company més valent, més decidit que ella... Vet ací una dona del demà. Hom la imagina transformar-se poc a poc: bonica, seriosa, sensible... I lliure? Ah!, serà lliure aquesta dona? De veritat serà ben compresa en el seu sentir i en el seu pensar pel mateix company que tan bé es compenetraven en llurs jocs d'infantesa? Serà respectada, estimada, en la seva íntegra feminitat? Assolirà els supremes objectius del sexe

E S P U R N E S

Ofensiva en tots els fronts

El poble treballador vol vèncer. El poble treballador vol lluitar. El poble esclavitzat vol morir defensant la seva Llibertat.

I aquest poble sadoll d'entusiasme demana armes. Vol armes. Necessita armes.

Preneu Osca, diu Miaja.—Prendrem Osca, — contesten els militans, els veritables soldats de l'exèrcit roig, — però faciliteu-nos tota mena d'armament i amb abundància, i doneu-nos la tant esperada ordre d'avançar.

L'ofensiva iniciada en determinats fronts i continuada amb resultats falaguers, deu també operar-se en els fronts restants.

Cal facilitar l'alliberació de Madrid, atacant seriosament en tots els fronts de la Península. I cal fer-ho amb braó, amb disciplina, amb empena vigorosa.

El proletariat català i aragonès, ha demostrat fins a la sacietat que desitja atacar; que vol entregar-se de ple a la lluita.

No és hora de vacil·lacions. És el moment d'emprendre la gran ofensiva. Cada hora té un preu incalculable. Entorpir els esdeveniments, és traïr la causa, i això no pot tolerar-se.

Les forces recentment desembarcades a Màlaga i altres ports facciosos, no podran contenir l'a-

vanç de les fileres compactes dels soldats de l'ideal. Aquest avanç ha d'ésser profund i ràpid. Cal sorprendre l'enemic i combatre'l durament. Som a temps encara a escursar la lluita. La tensió espiritual de les masses està a l'alçada necessària. L'ocasió és propícia. Cal obrar, i depressa.

Els germans d'explotació d'arreu del món no podran ja engruixir les rengles de l'exèrcit de la Revolució. El capitalisme internacional amb la seva mà dreta — el feixisme — i la seva mà esquerra — les democràcies burgeses — posen el cinturó de força a la nostra obra magnífica.

El proletariat d'Ibèria vol i sap batre's. La causa de la Llibertat econòmica no serà retuda. Ans, al contrari, rebrillarà més ufanosa i ferma. L'argolla forjada en els gabinets encatifats, no podrà esgotar la incalculable energia combativa de la nostra raça indomable.

El món, que no valora degudament la capacitat de resistència del proletariat espanyol, haurà d'atacar forçosament la seva voluntat sobirana.

Amb el temps la veritat s'obrirà camí, i la victòria esclatant de les armes proletàries, també.

PUIGCÚVOL

Els valors del P.O.U.M

(Ve de la pàgina 1)

arribar a l'assoliment de les nostres idealitats.

Per a desenvolupar una tasca positiva davant d'una Conselleria d'aquest caire, calen, a més d'una bona preparació tècnica, dues condicions indispensables: sentir l'obra de l'escola amb tota la seva intensitat i estar saturat d'amor als infants. I la consellera que ara deixa el càrrec, reunia abastament totes aquestes condicions; hem vist en la seva cara contemplant la mainada alliberada de l'escola rònega i trista, el reflex del goig íntim d'haver-los donat aire, i sol, i llum, i llibres, i mestres... L'hem vist preocupada en la solució de mils problemes escolars, organitzant noves aules, grups de mestres, cantines que podran funcionar en breu... L'hem vist interessada en l'organització de l'Escola d'Arts i Oficis, esperança d'una obra posterior i més complexa que urgeix a la nostra ciutat per a proporcionar llurs aptes i conscients de llurs treballs... L'hem vist delectant-se proveint els pàrvuls dels jocs més moderns i dels materials més adequats per a insinistrar llurs mans dèbils i llurs sentits verges...

L'Ajuntament anterior que presidí Camps i Arboix inicià un pla d'organització escolar que divulgà abastament per mitjà d'uns cartells que tots recordarem, però, al peu d'aquests, s'indicava que tot plegat no excedia d'un projecte i que funcionarien únicament les escoles oficials anteriors al 19 de juliol.

Amb el nou Ajuntament la Conselleria de Cultura, regentada per un representant del P.O.U.M. canvià totalment el caire del problema. Amb rapidesa màxima s'obriren totes les escoles, es dotaren de mestres competents, i en el curt lapse de temps que s'ha regit la Conselleria de Cultura, s'han inaugurat a més una dotzena d'aules de pàrvuls, es monten dues noves cantines per a uns doscents cinquanta infants, s'ha ampliat la majoria dels patis escolars, s'ha proveït a les escoles del material necessari, funciona magníficament la nova Escola de Belles Arts, s'ha organitzat exposicions, festes infantils esplèndides, s'ha impulsat la Cultura Superior, es donà a les escoles ensenyances especials i complementàries... i no volem prosseguir en detalls car no tenim altre interès que expressar una impressió de conjunt.

Els ciutadans conscients de Girona, defugint partidismes que estan molt per dessota de la Cultura, reconixeran els motius del nostre orgull per l'obra realitzada, no igualada mai, ni de molt lluny, fins a l'actualitat. I comprendran també que ens requi deixar a altres mans aquesta tasca que hem realitzat amb tant interès. Antònia Adroher al deixar la Conselleria ha d'estar satisfeta de la tasca desenvolupada.

se treballadora per a portar a terme, exclusivament ella, la seva pròpia emancipació, que, a l'escalf de la Revolució, els treballadors som invencibles i que la millor manera d'aconseguir-la no és pas deixant-se endur pel pesimismo i abandonar el fusell. Ans el contrari; engrapar-lo més fort que mai, puix mentre el tinguem a la mà, tenim la Revolució al nostre abast i diga'ls també, que per damunt de tots els obstacles, nosaltres restarem fidels a la causa fit a fit a l'esdevenidor per al que lluitem i seguirem lluitant fins a la fi. Fins a vèncer o morir!

"Birolla"

(Osca) Riu Flumen, 21-2-37

lupada. Tingui ella la certesa de que la Ciutat li en restarà sempre reconeguda. Si Antònia Adroher per raons ineludibles, devia deixar la Conselleria el P.O.U.M. té altres valors per a continuar magníficament la tasca co-

mençada. Circumstàncies adverses i de moment ho priven... No per això defallirem car sempre hem combatut per uns ideals que no moren ni s'aplasten.

Mawry

NOTICIARI

Consell Municipal

Creació de les Conselleries

Ahir a la tarda (bon xic més tard de l'hora anunciada) es reuní al nostre Consistori el Ple, mancant-hi la minoria del P. O. U. M. i assistint-hi les minories d'E. R. — C. N. T. i P. S. U. C.

El poc ordre del dia a tractar en la sessió feu que aquesta s'acabés aviat i que no hi assistís quasi gens de públic.

Es llegí l'acta anterior.

El company Portes de l'E. R. feu una proposició de com haurien de distribuir-se les Conselleries, proposta que fou acceptada per unanimitat per la C. N. T. i P. S. U. C. Aquest acord és el següent:

Presidència, Defensa i Vigilància, Duran, C. N. T.

Vis-presidència i Serveis Públics: Busquets, E. R. C.

Cultura: Dalmau Casademont, E. R. C.

Assistència Social: Joaquim Murillo, E. R. C.

Economia: P. O. U. M.

Finances: Verdager, C. N. T.

Obres Públiques: Gómez, C. N. T.

Proveïments: Figuerola, P. S. U. C.

Propaganda i Estadística: Roset-Sala, P. S. U. C.

A proposta de Roset Sala s'aprova que el Ple es reuneixi una vegada cada mes en sessió extraordinària i dues vegades cada setmana (dimarts i divendres) en reunió ordinària.

Seguint l'ordre del dia es passa a assumptes de tràmit que són aprovats.

A proposta d'un company d'E. R. s'aprova que les sessions es facin amb la puntualitat deguda i que s'avisin als components del Consistori unes vint-i-quatre hores

abans i no com ahir que se'ls envià la comunicació a les dues de la tarda.

A més demana que s'estableixin sous més crescuts a alguns vigilants i ordenances ja que l'ímfim preu que cobren fa que hagin de viure amb penes i treballs.

El company Duran li contesta que té en projecte un pla de salaris i comoditats destinat a aquest fi i que s'estudiarà ara que el Consistori ja està format.

A proposta de Cassà s'aprova que quedi implantat des d'avui i mentre s'estudia el cas, el sou mínim de 70 pessetes setmanals per als companys que depenen de l'Ajuntament.

S'acorda després alguns assumptes sense importància i s'aixeca la sessió a les vuit i mitja.

M.

El Consell Municipal d'Olot, fa públic haver trobat una llibreta d'inscripció marítima extesa a nom de Francisco Villar i Campoy, natural i veí de Motril, fill de Gabriel i de Dolores, nat el dia 22 de Juny del 1911, contenint una fotografia de l'interessat i 35 pessetes.

Ço que es fa públic per a que arribi a coneixement de l'interessat el qual parador s'ignora. La esmentada llibreta pot recollir-se a l'esmentat Consell Municipal, on es troba dipositada.

JAS HAS FET EL TEU DONATIU PER MADRID?

DIUMENGE 28 DE FEBRER
DIADA DE MADRID

MADRID SERA LA TOMBA
DEL FEIXISME.

Actes de propaganda del P.O.U.M. per als dies 28 de l'actual i 1er. de març a les comarques gironines.

Dia 28 de febrer

ANGLÈS.—A les 10 i mitja del matí

Miting

ORADORS: Lluís Coromines.

Miquel Gaiolà.

Julià G. Gorkin.

OSOR.—A les 2 i mitja de la tarda

Miting

ORADORS: Lluís Coromines.

Miquel Gaiolà.

Julià G. Gorkin.

CASTELL D'ARO.—A les 3 i mitja de la tarda

Miting

ORADORS: Antònia Adroher.

Pius Guiral.

Joan Quer.

Dia 1er. de març

TORROELLA DE MONTGRÍ.—A les 9 de la nit

Miting

ORADORS: Miquel Martí.

Wilebaldo Solano.

Jordi Arquer.

Lletra del Front

Benvolgut company X: Ja mai no havia cregut jo, el que m'havien explicat els companys que han retornat al lloc de lluitadors per la causa de la nostra Revolució —que, per cert, n'han retornat molts pocs— quan em digueren que d'ençà del permís no erés el mateix, que t'havies desanimat molt, que el teu —abans ferm— esperit de lluita, s'havia esmicolat davant l'espectacle punyent de la reraguarda degut a l'indiferent deslligament que s'hi nota vers les facècies del front.

Ja mai no he cregut, repeteixo, semblant canvi en tu, si bé no deixo pas de reconèixer que cada dia es fa necessària més voluntat i fe revolucionària per a retornar a la dura vida de les trinxeres quan, a reraguarda, veus tants i tants grimpadors, arriuistes i paràsits de tota mena que estan portant una vida sedentària quan no de cràpula i disbauxa.

La vinguda recent de dos camarades i la teva darrera lletra m'han confirmat la completa confiança que tinc posada amb tu, i, encara que lamento de cor la causa física que t'impedeix retrobar-te al nostre costat, ho celebro per altra part, puix te retorna la moral revolucionària de la qual n'haviem dubtat alguns companys d'ací el front.

Ja sabia jo, i els altres gironins que primer es desplaçaren vers l'alliberació dels nostres germans aragonesos, que tu no eres pas com molts d'aquests que han necessitat llegir diàriament els partits oficials "Res de nou al front..." o bé l'amenaça d'una mobilització forçosa, per aventurar-se a un allistament temporal i tornar a reraguarda inflats d'orgull amb la pretenció de cobrar-se crescadament la migrada factura que presenten o com d'altres que, creguts

que enmig de les esclatxes inevitables en tota organització improvisada s'enfilarien com una carbassera, però, que, a la primera prova dura que els ha exigut el gressol de la Revolució, s'ha esmicolat el seu tremp revolucionari i s'han apartat de la lluita amb el despit al cor i, el que encara és pitjor, amb el despit als llavis.

Comprenc perfectament el que em dius en la teva lletra, que hi ha molts camarades, àdhuc dels que quasi tota llur vida han frapat per una societat més justa i més humana, i que s'havien allistat amb la il·lusió d'aconseguir llurs nobles aspiracions, per mitjà de la Revolució iniciada el gloriós 19 de juliol del 36; però, que els ha decepcionat el tomb que pretenen donar al curs de la nostra Revolució els dirigents governamentals, recolzats per bona part d'elements que es diuen obreristes, però que els espanta la Revolució Socialista, vertaderament obrera.

També nosaltres hem clos els punys i ens han carriquejat les dents de ràbia i menyspreu en veure tants joves ben vestits que omplenen els cinemes, balls, teatres, cafès i burdells, que es posen dempeus i aixequen el puny enlaire quan senten tocar un himne revolucionari i que solen portar un cartellet a la solapa "No passaran", però, que no més els preocupa els talls que puguin arregar, per esquifits que siguin... i els altres que els hi tallin.

I el més llastimós és que, barrejats entre aquests elements que sempre han estat uns bandarres, hi obires bon nombre d'obriers que actualment fóra millor anomenar-los burgesos "socialitzats" o "collectivitzats".

Però, tu company X, tu que has viscut amb nosaltres les jornades revolucionàries del juliol —i d'abans i tot— explica'ls a aquests companys que els flaqueja la fe en la capacitat de la clas-

El Consell de la Generalitat prengué acords importants Els proletaris anglesos es manifesten com a acèrrims contraris de Goering

BARCELONA

Comunicat oficial bel front d'Aragó

El d'aquest matí

Sector Divisió Ascasso: Duels de artilleria a la regió de Uerrios i Quarte. Durant mitja hora d'ahir nit es registrà un intens foc de metralladora i fusilleria a tot el subsector de la Granja de los Cuervos.

Sector Divisió Durruti: S'han efectuat sense novetat els servicis ordinaris de descoberta sense haver observat res d'anormal.

Sector cotumna Macià-Companys: Després d'haver estat durament castigat l'enemic i haver sofert nombroses destroces en voler contraatacar a les nostres tropes es produeix una inactivitat al dit sector.

Sector Divisió Carles Marx i Sector Divisió Jubert: Res de nou.

El Consell de la Generalitat

Barcelona (2 tarda). — El senyor Companys ha rebut als periodistes i els ha manifestat que el Consell de la Generalitat reunit novament ahir a la nit ha acabat aquesta matinada prop de les 3. Tots els consellers —ha dit— exposaren la situació actual i en la reunió es redactà una nota. Jo he fet un requeriment al Govern. Els components del mateix han consultat les seves res-

pectives organitzacions i partits i tinc la més absoluta confiança en ells. No permetré ni permetrem les extralimitacions dels acords que emanin dels Consells.

Ha acabat dient que a les 6 d'avui es reunirà novament el Govern de la Generalitat on es parlarà de la qüestió de Seguretat Interior. La presidirà Terradellas del qual ha fet elogis de confiança per la tasca que realitza.

La nota lliurada és la següent:

“El Govern de la Generalitat actuarà amb plena autoritat en tots els problemes que depenguin de la vida catalana.

1.er Es ratifica en declarar públicament el ferm propòsit de portar endavant la transformació social. El Govern espera que el poble continuarà tenint confiança en ell.

2.on El Govern de la Generalitat representa l'autèntica força i totes les extralimitacions i els actes que suposin la seva censura seran castigats.

3.er No tolerarem que es facin prevaler altres resolucions que les que no siguin dictades per aquest govern.

4.rt S'han d'acatar les seves disposicions per la necessitat que tenim de guanyar la guerra, i hem de fer pública la nostra confiança i coordinació amb les que emanin del Govern de la República.

5.è Això no es limita a declaracions, com fins ara, sinó que és una enèrgica consigna aquesta: guanyar la guerra, i fer la transformació social.

MADRID

«Los rusos, con un látigo de siete puntas, obligan a los milicianos rojos a luchar contra los nacionalistas»

Els periòdics i les emissores faccioses no s'estan de res. Reproduïxen i difonen unes «notícies» de la vida en el territori lleial, que revelen la seva excel·lent informació.

En el «Diario de Burgos», hi hem vist un solt, amb un títol molt destacat, que parla de la constitució a Barcelona d'un Tribunal permanent de guerra presidit pel Marcel Rosenberg, i integrat, entre altres, pels generals Antonov i Ovseenko. Explica que aquest Tribunal en un sol dia condemnà trenta persones a mort, pel fet de pertànyer a «Renovación Española» i que la sentència fou executada en un dels llocs més cèntrics de la ciutat, en ple dia.

A Lisboa, un speaker argentí assegurava l'altre dia amb un castellà dels més llapissosos: «Tenemos ante nuestra vista el látigo de nuese puntas con que los tiranos rusos obligan a los milicianos rojos a buscar la muerte bajo los fusiles nacionalistas».

Llàstima que es malmetin aquestes capacitats imaginatives! Els periodistes que escriuen aquestes coses i els locutors que les radien, guanyarien molt diners si es dedicuessin a fer novel·les.

La Gazeta d'avui

València (4 tarda). — Entre altres acords la Gazeta d'avui facultà als alcaldes que poden delegar als tinent d'alcalde la resolució dels registres civils.

OVIEDO

Les forces populars a dos passos de la plaça d'Amèrica

Gijón, 26. — Les bateries lleials començaren a mitja tarda d'ahir la seva acció sobre la zona compresa entre la Casa del Jabonero, Plaça de Braus, xalet de Melquiades Alvarez, part baixa de Buenavista i Silla del Rey.

A la part alta de Buenavista, les bateries que comanda el tinent Ortiz cobriren tots els objectius, sen-

se perdre ni una sola canonada. Les d'Otero atacaren també per a impedir que l'enemic rebés reforços, i en canvi les forces lleials pogueren entrar a temps en foc ben municionades.

Les primeres línies de la Casa del Jabonero foren assaltades. Els tres cossos d'edifici de què consta estaven destruïts. Semblava impossible que ningú pogués estar dintre; però no obstant, des de les finestres i forats sortien forces flamerades de fusell i morter. Les bombes de mà dels nostres s'encarregaren d'acabar amb aquests alardons. Poc després saltaren portes i finestres. Per damunt de tot el retruny de la dinamita, es podia percebre la fugida folla dels facciosos. Pel camí que aquests anava quedant una sembra de cadàvers.

Dintre de la primera línia ja, els milicians ultrapassen els objectius i persegueixen els que fugen a la Plaça de Braus per a impedir que es refacin. I així ho aconseguïxen, tant a aquesta banda com en la de Silla del Rey i xalet de Melquiades Alvarez, precisament en els mateixos llocs en què es lluità en octubre.

Estem ja a dues passes de la Plaça d'Amèrica; però és necessari aturar-se, perquè els rebels que han aconseguit escapar troben un nou atrinxerament on defensar-se.

Els nostres prenen posicions i es fortifiquen.

El camí que han recorregut els fugitius està ple de morts, i la cuneta plagada de fusells.

Perquè l'operació fos completa, cal afegir una pressió forta per Olivares, i els nostres aconseguïren desallotjar els facciosos de les posicions des de les quals batien les nostres de Bonavista.

L'operació acabà a les nou del vespre.

També s'operà al sector de Trubia. La nostra ofensiva començà novament per la línia de Riviellas, que estava fortament defensada per l'enemic. Els nostres combatents iniciaren l'atac, i aviat aconseguïren la segona línia, a on fugiren els facciosos, que es salvaren del primer atac dels lleials.

És segur que l'enemic no podrà resistir aquesta empenta.

ESTRANGER

Lluites entre comunistes i anticomunistes

Oran (4 tarda). — Degut a uns seriosos incidents ocorreguts entre venedors de periòdics comunistes i anticomunistes s'han desenrotllat algunes lluites als carrers que han degenerat en una gran batalla campal. Hi ha un mort i nombrosos ferits. La policia ha fet els possibles per a restablir l'ordre.

Degrelle altra volta detingut

Gant (4 tarda). — El feixista Degrelle ha estat altra volta detingut per haver intentat pertorbar un acte públic

que celebrava el president del Consell Van Velanot.

Malgrat la defensa que li ha fet la seva guàrdia de Corps no s'ha pogut evitar la seva detenció.

Yugoslàvia prohibeix la tramesa de «voluntaris» a Espanya

Belgrat (4 tarda). — El govern ha fet pública una nota prohibint en absolut la tramesa de «voluntaris» a Espanya. A més també prohibeix que en tot el territori iugoeslau es facin recaptés per a cap de les dues parts bel·ligerants.

Topada amb una mina?

Port Vendres (4 tarda). — El vaixell anglès «Landoverly Castle» ha entrat aquest matí al port on ha ancorat degut a haver topat, segons diuen els tripulants, amb una mina a cinc milles del cap de Creus. De totes maneres es creu que no era una mina sinó una roca.

La tripulació i passatgers composta de 227 persones no ha sofert cap dany. Ha quedat ancorat al moll.

El poble anglès contra Goering

Londres (4 tarda). — En una manifestació antifeixista celebrada a Boston fou votada una protesta a enviar al govern per tal que privi a Goering vagi a Anglaterra ja que això seria un insult pel poble anglès.

Les vagnes van generalitzant-se

Sta. Mònica (4 tarda). — Quatre cents vaguistes que ocupaven la fàbrica d'avions «Douglas» l'han abandonat després de tres dies d'ocupar-la. La vaga, però, continua.

Espectacles

Saló Durruti: «La reina del barri» per Jane Withers, l'actriu menuda.

Considerem a Jane Withers com a rival de Shirley Temple. La seva mímica, la seva expressió sentimental (a voltes exagerada), fan que es presenti com un prodigi en una nena de la seva edat.

La cinta es desenrotlla en dos ambients; el de barri i el de l'aristocràcia. Bones situacions còmiques i d'altres d'emoció completen la pel·lícula «La reina del barri» que és acceptada amb alegria pel públic.

«Mademoiselle Doktor»: per Myrna Loy i George Brent.

L'espionatge tantes vegades passat pel llenç dels nostres cinemes, torna a visitar-nos en la pel·lícula «Mademoiselle Doktor».

Myrna Loy (l'espia alemanya) la veiem encarregada de trobar la manera de fer perdre els Dardànels als turcs i així la seva pàtria en sortiria beneficiada.

George Brent l'estudiant nordamericà bojàment enamorat de l'espia i que la segueix per tot on ella va, constituint-se en la sevaombra.

Una pel·lícula d'espionatge, com diem, però sense ni una sola escena de lluita. El demés, però, ben presentat i d'argumentació bona.

Joan del Megafon

El veí d'aquesta Saturní Palomer, domiciliat a la Ronda del Doctor Robert núm. 3, fa a mans de l'alcaldia una bicicleta que va recollir per tenir-la abandonada a la via pública per espai de dues hores.

La Guàrdia urbana, una clau. Tot serà lliurat a qui acreditat pertany.

El matí d'avui i per la Guàrdia urbana han estat foragitades cinc caravanes de gitanos que s'havien instal·lat a la carretera de Barcelona, prop de l'estació de Guixols.

Company! Aquella peça de roba que tens endreçada a casa teua, i que segurament no la faràs servir. Perquè no l'envies a Pro-Infància Obrera, Carretera de Barcelona, núm. 21, que servirà per als nostres germans refugiats?

ESPORTIVES

Estadi Municipal de Vista Alegre. — Diumenge, 28 de febrer, a dos quarts de quatre de la tarda, partit de futbol corresponent al «Torneig de Lliga Inter-Regional Catalunya-València».

València F. C.: Antolin, Melchón, J. Ramon, Bartulí, Iturraspe, Conde, Domènech, Goiburu, Vilanova, Amadeo, Richart.

Girona F. C.: Florenza (F), Farró Torredelot, Trias, Gómez, Modern, Lluch, Trujillo, Bramon, Guillermo i Parera. Arbitres i líners col·legiats.

Club Esportiu Proletari

Ahir a la nit es celebrà a l'estatge social del P. O. U. M. la reunió general extraordinària d'aquest Club.

El president informà de l'actuació portada a cap per la Junta Directiva durant els tres mesos, des de l'última assemblea.

Fou nomenat nou secretari, per trobar-se al front el company Josep Pallàs, que havia desempenyat fins ara aquest càrrec. La Junta quedà constituïda com segueix:

President, Lluís Coromines.
Tresorer, Joan Soler.

Secretari, Narcís Mitjà.
Fou elegida també la Comissió de futbol, recaiguent els càrrecs als següents companys:

Gaspar Garcia, Lluís Basco, i Jaume Brunso.

Després d'unes suggerències fetes per alguns companys sobre la tasca portada a cap i l'actuació pel futur, s'aixecà la sessió en mig de franca camaraderia.

Ciudadà, Pro-Infància Obrera espera el teu donatiu, que deus adreçar-lo a Carretera de Barcelona, núm. 21!

Conselleria d'Agricultura

El bosc, capital bàsic dels Municipis rurals

En parlar del bosc com a capital bàsic dels Municipis rurals, convé, abans de tota altra cosa, fixar amb claredat el concepte de *conservació* de la riquesa forestal i no caure en les exageracions dels que pretenen què, per a portar a terme aquesta conservació, cal suspendre tota mena d'aprofitaments deixant els arbres abandonats indefinidament a ells mateixos i esperar que, com vulgarment es diu, caiguin de vells.

La conservació del bosc és perfectament compatible amb la seva normal explotació; és més: la realització metòdica i ordenada dels aprofitaments millora la quantitat i la qualitat dels productes i, per tant, augmenta el valor del patrimoni forestal.

Heus aquí uns arguments que ratificaran aquesta afirmació:

Un arbre, com un individu, no creix ni es desenrotlla per igual en tots els períodes de la seva vida. El seu creixement augmenta progressivament en els primers anys de la seva existència fins a assolir un màxim, variable per a cada espècie, a comptar del qual comencen a disminuir. Quan arriba aquell moment és precis tallar-lo, aprofitar-lo, perquè en el seu lloc en creixi un altre que restableixi el ritme accelerat d'aquells creixements i mantingui el rendiment de la producció forestal. I si, en la societat humana, l'individu, després d'haver assolit el límit del seu desenvolupament físic, pot oferir encara als seus consemblants la seva col·laboració intel·lectual i els fruits de la seva experiència — un conjunt, en fi, d'aportacions la utilitat indiscutible de les quals justifica la seva existència, — en l'associació forestal, tot individu que hagi assolit aquell límit deu ésser substituït necessàriament. Suposem un bosc de pins de qualsevol

classe; escollim, per exemple, el tipus més freqüent en les nostres muntanyes de clima mediterrani: el pi bord. El bosc és de propietat comunal i correspon, per tant, a la comunitat conservar-lo; però no en forma capritxosa i improductiva, no: és precis conservar-lo en plena producció. Aquell bosc representa un capital, el qual ha de produir una renda: convé, doncs, que aquesta renda sigui, en primer terme, el més crescuda que es pugui i, a la vegada, el més regular possible. Amb una renda crescuda i regular, quantes atencions del Municipi no fóra possible de cobrir? És necessari construir una escola, obrir un camí, proveir d'aigua potable la població, i totes les despeses han d'ésser pagades amb el que produeix el bosc. Doncs bé; nosaltres afirmem: tot això pot assolir-ho el bosc, amb la condició de que els aprofitaments es realitzin en forma metòdica. No cal tallar molt ni poc; cal tallar el just perquè aquella renda, que representa l'única font d'ingressos que la comunitat pot dedicar a l'execució d'obres urgents, assoleixi el seu màxim, el màxim compatible amb la seva altra condició de regularitat, és a dir, de percepció periòdica i ininterrompuda.

Si per voler anar massa de pressa alguns pretenguessin tallar d'una vegada tot el bosc per tal d'arbitrar en poc temps la major quantitat possible de cabals, potser es podrien edificar les escoles, tal vegada restaria algun remanent per a començar el camí; el pla de conjunt, però, que el Municipi ha projectat per a fer arribar fins aquell recó de la muntanya els avenços de la civilització, no arribaria a realitzar-se mai. El bosc hauria desaparegut com a tal, tot i restar en peu alguns exemplars aïllats, d'aquests que certs talladors deixen

per justificar que "el bosc ha quedat ben plantat", quan, en realitat, ha quedat destruït: desaparegut el bosc, desaparegut el capital i desaparegudes les rendes.

Si, pel contrari, un racional sistema d'aprofitaments permet a la comunitat de veïns comptar amb un ingrés anual més gran o més petit, però constant i segur, mitjançant una senzilla operació de crèdit es farà viable l'execució de totes les obres projectades i de totes aquelles altres que en l'avenir es jutgin indispensables per al desenvolupament progressiu del poble.

Com han d'ésser, doncs, portats a terme els aprofitaments per a aconseguir els avantatges d'aquesta renda anual i constant? Executant sempre les tallades d'acord amb el criteri sustentat anteriorment, segons el qual únicament deuran aprofitar-se aquells arbres que han assolit els límits de llur desenvolupament i, paral·lelament, llur màxim valor en el mercat. La finca del nostre exemple és de pi

bord; descomptant una petita partida de qualitat superior que és utilitzada per a fusteria, tota la producció de les nostres pinedes és destinada a la construcció de caixes d'embalatge per a fruites i verdures, essent el centre principal de consum la plaça de València. Les taules per a embalatge no exigeixen, del tronc del qual provenen, condicions especials: convé solament aconseguir que la massa forestal produeixi anualment el major volum de fusta possible ear, com més gran sigui aquest volum, més gran serà la renda obtinguda. El pi bord creix progressivament en alçada i en diàmetre, és a dir, en volum, fins a una certa edat: fixem els cinquanta anys; a partir d'aquell moment, creix encara; aquests creixements, però, no interessin a l'objecte que perseguim ja que la producció d'aquest pi madur és inferior al que produiria un altre pi, en ple desenvolupament, que podria perfectament substituir-lo. Si aprofitem doncs, si tallem tots els arbres que hagin ar-

ribat als cinquanta anys i solament els arbres que hagin assolit la susdita edat, i aconseguim — mitjançant l'execució d'un cert nombre d'aclarides ben dirigides (que donaran a més a més, altres, productes secundaris, com llenyes, feixes, etc.) — una uniformitat en el nombre d'arbres que han d'ésser aprofitats cada vegada, hauriem arribat a obtenir aquella renda anual i constant que soluciona tots els problemes econòmics del poble. I ha de fer-se constar que l'exemple d'un Municipi que realitza totes les obres públiques del terme amb els ingressos del seu patrimoni forestal no és un fruit de la imaginació: existeixen, sense sortir d'Espanya, en algunes comarques castellanes, Ajuntaments que amb les rendes de llurs boscos subvénen totes les despeses del municipi, paguen els impostos de tots els veïns i poden encara repartir, entre aquests, el sobrant de la recaptació.

Amb el compliment de les disposicions fiscals dictades pel Govern de la Generalitat i d'aquelles altres d'ordre social que la Conselleria d'Agricultura té en projecte per a arribar a la municipalització o nacionalització de la riquesa forestal, gran nombre de Municipis catalans podran gaudir d'avantatges idèntics als que tenen aquells altres germans de castella que viuen exclusivament del bosc.

Línia M. S. A.

Nou horari de trens

Des del 20 de febrer del 1937

N.º tren	Barcelona	Empalme	Girona	Figueres	Port-Bou	
280	5'12	10'37	12'25	14'40	15'51	Enllaça amb el 142 que surt de Barcelona a les 8.
1214			5'07	7'26	9'14	
242 bis	7'25	9'32	10'21	11'33	12'29	Enllaça amb el 5152 que surt de Barcelona a les 17'42.
248 ter.	19'10	21'08	21'47			
N.º tren	Port-Bou	Figueres	Girona	Empalme	Barcelona	
243 bis			5'45	6'50	8'40	Enllaça amb el 145 5115 que arriba a Barcelona a les 9'20.
281	11'48	13'30	16'27	18'35	21'56	
Pb. 61-247	14'55	15'43	17'00	17'48	19'56	Enllaça amb el 5163 que arriba a Barcelona a les 20'37.
1127	17'20	18'41	20'28			

Fulletó de L'Espurna 23 - El Taló de Ferro

Després d'aquesta entrevista vaig anar a retrobar el pare al seu despatx de l'edifici de la Química. L'Ernest també hi era, la qual cosa fou per a mi una sorpresa inesperada. Va dirigir-se cap a mi amb la seva mirada ardida i la seva encaixada ferma, i amb aquella curiosa barreja de desbarbats i encongiment que li era tan corrent. Semblava que hagués oblidat la darrera reunió que tinguérem i aquella atmòsfera un xic de tormenta; però jo no estava disposada, en aquell moment, a deixar-li perdre'n el record.

—He aprofundit l'afer de Jackson, vaig dir-li amb brusquedat.

Instantàniament, concentrà la seva atenció i interès sobre el que jo anava a dir, malgrat la qual cosa jo endevinava en els seus ulls la seva certitud que les meves primeres conviccions estaven socavades.

—Em sembla que fou molt mal tractat, ho confesso, i que heu mirat crec que hi

ha una mica de la seva sang en les rajoles de casa.

—Naturalment, respongué. Si Jackson i tots els seus camarades fossin tractats amb pietat, els dividends no serien tan crescuts.

—Mai més no podré portar un bon vestit amb gust, vaig afegir.

Em sentia humil i penedit i m'era força reconfortant figurar-me a Ernest com a una mena de confessor. En aquell moment, com sempre, la seva força em seduïa. Semblava que irradiés com una garantia de pau i de protecció.

—Tampoc podreu trobar gust en portar un vestit de saca, va dir amb gravetat. També hi han filatures d'arpillera, sabeu?, i hi passa exactament el mateix. Per tot és igual. La nostra tan lloada civilització té els seus fonaments en la sang, està xopa de sang i ni vos ni jo ni ningú pot escapar a la seva tasca escarlata. Amb quins homes heu parlat?

Vaig explicar-li tot el que havia succeït.

—Cap d'ells és lliure dels actes llurs va

dir. Tots estan encadenats a la despietada màquina industrial. I el més patètic d'aquesta tragèdia és que tots hi estan lligats pels lligams del cor; llur mainada, sempre aquesta vida jove que per instint sabeu que han de protegir; i aquest instint porta amb ell més força que tota la moral de què disposeu. El meu pare mateix, ha mentit, ha robat, ha fet tota mena de coses deshonorables per a donar-nos el pa a mi i als meus germans i germanes. Era un esclau de la màquina; la màquina ha esclafat la seva vida, la màquina l'ha gastat fins al cim de tot.

—Però, vos, al menys, vaig interrompre, sou un home lliure.

—No pas del tot, va replicar. No estic lligat pels llaços del cor. Dono gràcies al cel de no tenir fills malgrat que m'agraden amb follia. Malgrat que em casés, no gosaria tenir-ne.

—Segurament, que això no és pas una bona doctrina, vaig exclamar-me.

—Ja ho sé, va dir tristament. Però, és

una doctrina d'oportunisme. Sóc revolucionari i això és una vocació perillosa.

Jo em vaig posar a riure amb aire poc convençut.

—Si una nit jo provés d'entrar a casa del vostre pare per a robar-li els dividends de la Sierra, que faria ell?

—Dorm amb un revòlver a la tauleta de nit. És molt probable que us dispararia un tret.

—I si jo i alguns altres conduïssim un milió i mig d'homes (1) a les cases dels rics, es bescanviarien forces trets, no és això?

—Si; però, vos no ho feu això.

—Es precisament el que estem fent. I la nostra intenció és de prendre, no solament les riqueses que hi ha a les cases, sinó totes les fonts d'aquestes riqueses, totes les

(1) Al·lusió feta al total de vots obtinguts per la llista socialista en les eleccions del 1910. L'augment progressiu d'aquest total indica la creixença ràpida del partit de la Revolució als Estats Units. Era de 2068 vots el 1888 de 127.713 el 1902, de 435.040 el 1904, de 1.108.427 el 1908; i el 1910 de 1.688.211.